

σημείωμα για την έκδοση

Ένας θησαυρός που δεν ανακτήθηκε ποτέ. Σαν όλους τους θησαυρούς. Η μοίρα τους είναι να θάβονται — είτε μέσα μας είτε στη γη. Εκεί φαίνεται να βρίσκεται και η απόλαυσή τους από τους ιδιοκτήτες τους — στην κατοχή και αποθήκευσή τους μακριά από το πεδίο του βλέμματος.

Οι υπό καλλιέργεια αρετές μας δεν θα γίνουν ποτέ ένα δώρο που θα προσφέρουμε στον εαυτό μας και στους άλλους. Οι απολογισμοί θα διαγράψουν κύκλους μέσα στη σκέψη μας μέχρι τα ίχνη τους να χαθούν. Τα νομίσματα έμειναν θαμμένα στα λουτρά στην Ερέτρια, σαν τα τραύματα, τις αναμνήσεις, τις μεταμέλειες και τις συγγνώμες που θάβουμε μέσα στον νου μας.

Φαίνεται πως γεννιόμαστε με την τάση να συσσωρεύουμε περισσότερο παρά να μοιραζόμαστε. Υπάρχει τέλος, υπάρχει σκοπός ή μας οδηγεί η παρόρμηση; Χρήμα, αγαθά, άνθρωποι, επιτεύγματα, εμπειρίες, εξουσία, ό,τι επιλέγει ο καθένας να συλλέξει. Πόσο αληθινή είναι η κατοχή τους; Τι προσπαθούμε να κρατήσουμε κρατώντας τα; Η απελευθέρωση και η εξέλιξη έρχονται με την επίπονη ανατροπή αυτής της τάσης. Με τη συσσώρευση τρέφουμε το εγώ, όχι την ψυχή. Η αυτάρεσκη πλευρά μας δεν είναι ο καλύτερος σύμβουλος. Είναι ο κόλακας, όχι ο μέντορας.

Α. Σχοινιά